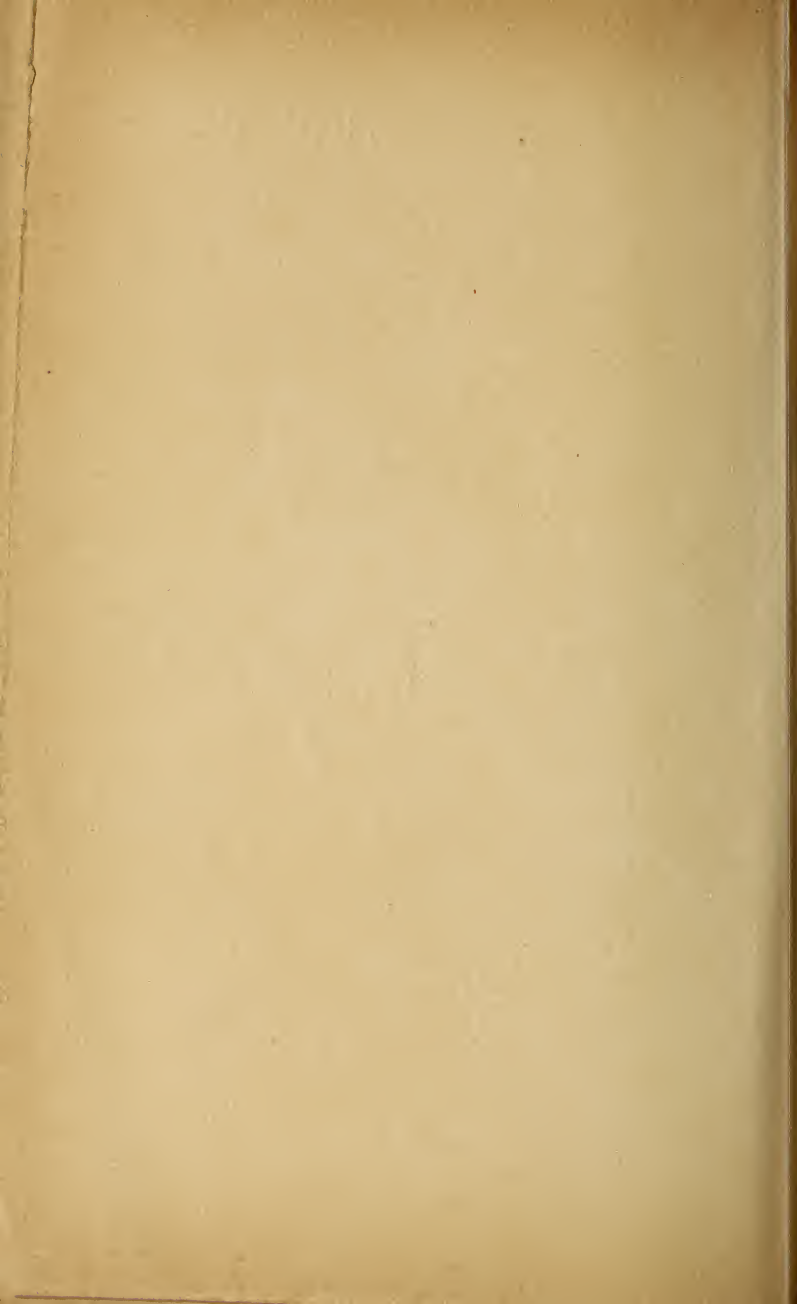

4982

APÈLES · MESTRES

DRAMA · LIRICH
EN · UN · ACTE

GAZIEL

BARTOMEU BAXARIAS
Passatge de Mercader, 10,
inferior.—BARCELONA.—1939

Apeles Mestres

GAZIEL

Poema lirich-dramátich

PERSONATGES

POETA	<i>Sr. Sampere</i>
GAZIEL	<i>Srta. Paricio.</i>
ELLA	» <i>Viola</i>
GOMÓS PRIMER	<i>Sr. Puiggener</i>
GOMÓS SEGÓN	» <i>Tor</i>
GOMÓS TERCER	» <i>Morató</i>
CAMBRERA PRIMERA	<i>Srta. Gallinat</i>
CAMBRERA SEGONA	» <i>Ferrándix</i>

GOMOSOS. — CRIATS.

Aquesta obra, posada en música pel mestre Enrich Granados, va representarse per primera vegada al Teatre Principal (*Espectacles Audicions-Graner*) el dia 27 d'Octubre de 1906.

QUADRO PRIMER

Modesta sala de treball del Poeta. Xemeneya a dreta ont espurneja el caliu; finestra a esquerra y porta al fondo. Prop de la xemeneya una taula cuberta de papers y llibres, ont a la claror d'una làmpara, escriu el Poeta. Vora la xemeneya un sílló. Es una nit d'hivern; per la finestra's véuen caure els flocs de neu.

ESCENA PRIMERA

(El POETA escribint. Deixa la ploma y s'aixeca)

Alabat siga Déu! l'obra està llesta.

(Passantse la mà pel front y contemplant son obra).

Somnis, desitjos, ilusions, ma vida
arrencada a mes venes gota a gota,
tot reposa aquí dins .. ¡Salut, poema!

(Apila els manuscrits y els besa ab dolçor).

Mes avl ¿per què engendrarte, si tal volta
may floriràs en les regions serenes
ont floreix immortal la Poesia?

¿si may per may veuràs en tu posarse
aquells ulls esplendents que tant adoro?

¿si potser may per may has de fer batre
aquell cor tot misteri, cor d'esfinge
ont visch empresonat sense esperança?...

Tu, qu'has nascut per ella, ¿com pots viure
lluny dels seus ulls y del seu cor?... Assècat,
pobra llevar perduda;

mor en l'olvit.

*(Deixa el manuscrit sobre la taula ab tristor.
S'acosta a la finestra).*

¡Quín fret de mort! . . ¡Còm neva!...
Llarga y trista és la nit. Perduts en l'ombra
seguit seguit els flochs de neu devallan
remolinats pel vent, y un a un moren
com moren per l'Abril les flors primeres,
sense un plany de dolor, sense agonía.

¿Per què planye'm donchs jo, que'm sento
[encare
dintre del cor tan gran caliu de vida?...
Posem al foch l'últim boscall — ah, l'últim! —
y esperem el nou dia.

*(Posa el boscall al foch y s'asseu en el silló vora
la xemeneya ab ensopiment. La flama co-
mença a desplegar-se xiulant y brunzint y's
transforma lentament en una figura de foch
assegada sobre el boscall, que contempla
somrient al Poeta.*

ESCENA II

*El POETA assegut en el silló; GAZIEL cimbren-
jantse damunt del boscall.*

GAZIEL *(taral-lejant ab sorna)*

¿Quí sab lo que durà
— larirera —
el dia de demà?
— larirà.
Larirera poch hi fa.

—
El sol s'aixecarà
— larirera —

però també's pondrà!
— larirà.
Larirera poch hi fa...

POETA

*Qu'insensiblement ha anat adonantse de GAZIEL
s'aixeca sobressaltat.*

¡Oh prodigi! ¡prodigi!...
¿Ets ombra o realitat? ¿Ets fruyt del somni
o de la febre qu'el cervell m'abrusa?

(Passantse la mà pel front).

¿Quí ets? ¿què vols?... Si no ets mentida, parla!

GAZIEL *(somrient ab flemma)*

Santa nit.

POETA *(affectant serenitat)*

Santa nit.

GAZIEL *(alçantse)*

Veig qu'ets un home

POETA

Respon, jo t'en conjuro:
¿ets el gran Mefistòfeles tal volta?

GAZIEL *(rient)*

No, no ho só. — Mefistòfeles
s'ha jubilat, ja no exerceix. Els músichs
y els pintors y els poetas
l'han inflat y engrehit de tal manera
que no hi hà qui li parli ni'l desinfla.
No, no só Mefistòfeles. Só un geni
fort com ell, rich com ell, com ell magnànim,
y aixís y tot desconegut dels homes
que fins mon nom han olvidat fa sigles.

(Avençant al prosceni)

Só Gaziell. Só'l geni llegendari
 dels grans secrets y dels tresors sens nombre
 qu'en ses entranyes misterioses guarda
 la mare terra.
 Só Gaziell

Jo só l'amo del foch, qu'a un'ordre meva
 devora els homes y el granit y el bronze;
 Persèpolis y Roma, Alexandría,
 Babilonia y Cartago, van encendre's
 per divertir-me y aclarir mes llargues
 vetlles de nyonya.
 Só Gaziell

Jo só'l mestre del vent. Jo sol li inspiro
 la prosa terrorífica qu'entona
 de nit al penetrar en les dormides,
 y ertes ciutats, quan els teulats tecleja
 y assota els vidres y estampeix les portes
 y sacut les campanes. Jo li dicto
 dolces cansons y melodíes tendres
 quan corre en llibertat per les montanyes
 petonejant poncelles
 y escabellant els roures
 Só Gaziell!

(S'asseu en la cadira del POETA).

Perque no ho sabs potser. A hores perdudes
 m'assalten formigors de poesia.
 ¡M'agraden els poetes! S'em figuren
 tan ignoscents! tan infantils! tan càndits!
 tan ignorants de tot!... Res, que m'agraden
 y és per això que t'he vingut a veure:
 per pura simpatía.

POETA *(ab desconfiança)*

¿Y per res més?

GAZIEL

Y per servirte.

POETA (*irònich*)

Gracies.

GAZIEL

De res. — T'he vist al terme
d'un'obra colossal, sens recompensa

(*signant el manuscrit*).

si una força suprema no t'ajuda,
y he vingut disposat a concedirte
tres dóns, tres gracies, tres mercès. Consulta
ton ambició, y demana.

¿Què't fa glatir avans que tot?

POETA (*ab vivesa*)

La Gloria.

GAZIEL

No esperava gens menos. La demanda
t'enalteix als meus ulls, y et concedeixo
la gloria que preténs. Ton nom desd'are
queda gravat ab lletres d'or eternes.

(*Agafa el manuscrit y fullejanllo demunt del
foch ne cau com una pluja que s'inflama*).

POETA (*aterrat*)

¡Què fas!

GAZIEL (*molt marcat*)

No res; espurgo
ton obra de defectes. Té, reprenla;
aquí la tens immaculada y pura,
aquí està el talismàn. Teva és la gloria.

(*Deixa el manuscrit damunt de la taula*).

Y anem al segon dó. ¿Què més desitjes?

POETA

L'Amor.

GAZIEL

No t'entench prou; amor no basta

Desde Santa Teresa a Mesalina,
desde l'adoració fins a la cràpuia
tot és amor. — Precisa més, precisa.

POETA (*ab passió*)

Hi hà una dona en aquest món
qu'estimo sense esperança,
y així y tot l'estimo més
qu'el meu cos y la me'ànima;
cert és qu'el cos no val molt...

GAZIEL (*rient*)

¡No, no val molt!

POETA

y l'ànima no val gayre.

GAZIEL

¡No, no val gayre!

POETA

Hi hà una dona en aquet món
que no sab qu'algú la estima
y així y tot l'he d'estimar
tant com Déu me donga vida,
aixís visca eternament...

GAZIEL (*rient*)

¡Oh, eternament!

POETA

com fos are ma agonía.

GAZIEL

¡Oh, ta agonía!

POETA

Hi hà una dona en aquet món
qu'és de Déu obra perfecta,
Jo que sé tot lo que val
sé que tot és poch per ella;
vida y mort y terra y cel...

GAZIEL (*rient*)

¡Oh, terra y cel!

POETA

res és prou per ferla meva.

GAZIEL

Jo la faig teva!

—

Cumpleixi's ton desitj. Desde aquest'hora
ja't veu y adora en somnis
y viu morint per tu y és ton esclava. —
Y are un sol dó per concedirte'm queda
¿Què més desitjes?

POETA

Res!

GAZIEL

Pènsahi ab calma.

POETA (*ab exaltació*)

¿Què més puch desitjar? Meva és la Gloria,
méu es l'Amor... Res més pot seduhirme;
Só'l mortal més felís.

GAZIEL (*rient ab llàstima*)

Bahl ets un poeta,
qu'és com dí un pobre llàtzer;
no coneixes el món!

POETA

¿Què pot faltarme?

GAZIEL

¡La Riquesa, ignoscent! Sens la Riquesa
¿qué valen en el món, virtuts y mérits,
talents, virtuts y gracies?

POETA

Ets pessimista, a fè de Déu!

GAZIEL

Só pràctic.
Ja ets rich, ja ets estimat, ja ets un gran home.
¡Salut, jo't felicitol
Y are no perdem temps, segueixme y gosal

La porta del fondo's transforma en una porta monumental guarnida ab richs cortinatges, que separen uns criats engalonats, mentres altres posan ràpidament al poeta un abrich de pells, entregantli sombrero y guants blanchs.

El POETA passa triomfalment de brasset ab GAZIEL, entre les duges files de criats que li fan reverencia.

QUADRO SEGON

Jardí d'un palau. Al fons, per entre els arbres la escala d'un vestíbul pel qual s'entreveuen els resplandors d'una festa. Lanternes penjant de les branques; sota un grupo de plantes exòtiques una font ab bancada al voliant.

ESCENA III

*Varios gómosos, de frac y algùn d'ells ab domi-
nó, van surtint del vestíbul y baixen fins al
prosceni.*

GOMÓS SEGÓN

¿Que també surts, marquès?

GOMÓS PRIMER

Y és clar que surto!

SEGÓN

A fumar?

PRIMER

O a pillá una pulmonía
que tant me fa, mentres no senti versos.
¡Mireu que té bemols! un ball de màscares
partit a lo més fort de l'alegría,
perque ha arribat un... ¿com han dit?...

SEGÓN

Un poeta.

PRIMER

...un ceballut! a mastegar romanços!
 Maleitsigan els versos,
 y els quilis qu'en fabriquen
 y els dos vegades quilis qu'els escolten.

SEGÓN

Amén.

TOTS

Amén.

PRIMER

Oremus.

SEGÓN

Y lo pitjor de tot, és que les dones
 s'hi fonen escoltantlos.

PRIMER

¡Fuig! ¡no ho digues!
 Creu qu'a les dones els hi fan tan fàstich
 com a nosaltres. ¿Sabs qui admiren elles?
 l'afortunat al joch.

SEGÓN

¿Al joch de dames?

PRIMER

També; y al militar de bonç bigotis
 —joh'l pantalón vermell, les creus, el sabre!—
 y al torero ¡al torero
 cubert de xiribechs y penjarolles!
 ¿Però al artista? ¡Pfl (*escup*). Per una dona
 un artista no es més qu'un pobre diable,
 un re, un somnía-truites
 tan buit de carbassó com de butxaca.

SEGÓN

Doncs, mira, are mateix —allà, allà di ntre —
 n'estava mirant una
 qu'escoltava al poeta embadalida
 tot espurnantli els ulls.

PRIMER (*ab despreci*)

Alguna momia

que plora el temps passat.

SEGÓN

Jove y hermosa

la més encantadora criatura,
qu'he vist, nó aquesta nit, sinó en ma vida.

TERCER

¿Quí és, quí és, si pot saberse?

SEGÓN

Aquèlla

distressada de reina.

PRIMER (*descubrintse*)

Y mereix serho!

(Tots se descubreixen).

TERCER

¡Gran dona a fè de Déu!

PRIMER

Superba!

SEGÓN

Esplèndida!

PRIMER

¡Quína boca!

SEGÓN

¡Quins ulls!

TERCER

¡Y quín cos!

PRIMER

¡Llàstima

per eternirla aquell beneit!

SEGÓN

Cubrimnos

qu'aquí no som a missa.

PRIMER

Conservemnos.

(Tots se cobreixen. Atravessen l'escena algunes cambreres portant safates ab copes y paners ab empolles. El GOMÓS PRIMER n'agafa una ab cada mà y les baixa al prosceni).

Veniu a punt de solfa. La conversa m'ha assecat el ganyot. ¡Vinga una empolla!

CAMBRERA PRIMERA (resistentse)

Dispensi...

PRIMER

Vina aquí

CAMBRERA SEGONA (id.)

Fassi'm l'obsequi!...

CAMBRERA PRIMERA *al GOMÓS SEGÓN que la pessiga*

¿Vol fè'l favor d'estar?

SEGÓN

Só curt de vista...

CAMBRERA PRIMERA

Ah y per xo té'ls dits llarchs?

SEGÓN

Per xo!

CAMBRERA PRIMERA *volent desentendre's dels GOMÓS que li buiden el paner de les empolles, mentres els altres s'apoderen de les copes que du l'altra cambrera.*

¡Caramba!

que hi haurà trencadissa!

PRIMER

Jo la pago!

CAMBRERA PRIMERA

¿Que's creu sé al restaurant?

PRIMER

¿com te dius?
Femme el supòsit;

CAMBRERA PRIMERA

Endavíniho!

PRIMER (*a la segona*)

¿Y tú?

CAMBRERA SEGONA

Búsquiho!

VARIOS GOMOSOS

¡Ben xafat!

PRIMER

Doncs et dius... et dius... Roseta.
¿Va bé el nom?

SEGON (*tots aplaudeixen*)

Ni pintat.

PRIMER

s'haurien de dir Rosa.
Totes les dones

SEGÓN

¿perquè tenen espines?
¿Per què Rosa?

PRIMER

Y's desfullen.

CAMBRERA PRIMERA

Bè y les copes? ¿què fem?

CAMBRERA SEGONA

¿Y les empolles?

CAMBRERA PRIMERA

Qu'el *somelié* ns espera!

PRIMER

Que s'esperí,
 qu'esperant vé la sort! — Deixeu el trastos
 y buidem un copa a corre-cuita.
 nosaltres «a la vostra»
 y «a la nostra» vosaltres. ¿Somhi?

TOTS

Somhi.

PRIMER (*ab una empolla de champagne a la mà;
 els demás li fant rotllo ab les copes preparades*)

I

Diuen que l'home vé del mico,
 ¡potser que sí!
 ¡potser que no! no m'hi embolico,
 ¡vès què'm fa a mí!
 Lo que jo sé, vinga d'ont vinga,
 ¡vaya si ho sé!
 que tinch diners, Déu m'els mantinga,
 y els gasto bé.
 Y en aquet món el qui no'n tinga
 que pleguí el ram.
 ¡Pam!

(*Destapa l'empolla*).

TOTS

Perquè no basta viure
 lo principal és riure
 y riure y riure y riure;
 que Salomó ja ho diu:
 l'imbècil que no riu
 no viu.

II

PRIMER (*prenent un'altra empolla*)

Diuen que sóch un poca-solta,
 ¡potser que sí!

¡potser que nó! més si el món volta
 que volti ab míl
 Després de mort ¿què n'haig de treure
 d'havé estat trist?
 Del més-enllà ¿què'n tinch de creure
 si may l'he vist?
 Tot quant no siga viure y beure
 no vé d'un pam.
 ¡Pam!

(Destapant).

TOTS

Però no basta viure,
 lo principal és riure
 y riure y riure y riure;
 que Salomó ja ho diu:
 l'imbècil que no riu
 no viu.

S'obra la vidriera del vestibul; apareix el POETA de brasset ab ELLA vestida de reina y baixan lentament l'escalinata.

CAMBRERA PRIMERA

Se sent brugit

CABRERA SEGONA

Ve algú.

CAMBRERA PRIMERA

Ja hi som de massa.

(Recullen els trastos y desapareixen).

GOMÓS PRIMER

¡El Poeta! ¡fugim!!

SEGÓN

no vé so!, el xambó.

Sí, però, mira

PRIMER

de brasset ab la reina!

¡Mal llamp l'arrasi!

SEGÓN

¿No t'ho deya?

PRIMER

¡Ja ho diu el ditxo, que hi hà un Déu pels
 [ximples!
 M'em vaig, perquè hi han coses que subleven!

TERCER

Deixemlos el pas franch.

PRIMER *mirant de reull al POETA)*

¡Xambó!

SEGÓN (*enduense'l*)

No't perdis.

(*Se dispersen per diferents costats. El POETA y
 ELLA passant entre els gomosos sense veure'ls
 arriben al presceni seguint la conversa.*)

ESCENA IV

El POETA y ELLA mirantse ab passió

ELLA

¿Quína major felicitat pot darse
 que la d'escriure tan sublims estrofes?

POETA

Major felicitat me sembla encare
 saberlas inspirar. Ma pobra ploma
 no ha fet més que trassar en pobres versos
 la sublim poesía
 que li dictaven els teus ulls.

ELLA

respon: ¿qu'és Poesía?

Poeta,

POETA

Y tú, dona, respòn: ¿qu'ets tú?

ELLA

Una dona
a qui estimes... potser... perquè t'estima.

POETA

Digamho baix, ben baix, a cau d'orella,
que no ho senti ningú, — ni l'alè d'aire
que s'enduria tes paraules; — digues:
¿no és cert que fa molt temps que m'esperaves?

ELLA

Molt temps, oh sí, molt temps! tota la vida!
potser avants de néixer!... Jo t'recordo
no sé d'ont ni de quan, més tes mirades,
l'estreta de ta mà, fins la veu teva,
tot això ho coneixia... y anyorava.
¡Parla'm, parla'm avuy! fés que la senti
aquesta veu que tot mon ser reviva.

POETA

Síl vuy dirho cent voltes, tantes voltes
com estrelles té'l cel, com grans l'arena:
¡jo t'am, jo t'am, jo t'am!... Boig d'esperança,
en mos dies de febre y nits d'insomni
mon pensament era tot teu, com tevas,
eren mes ilusions, mes anyorances,
y ambicions y desitjos.
¡Benehida mil voltes l'hora aquella
en què't vegí per primer cop — molt menos
ab els ulls del meu cos qu'ab els de l'ànima!
Desde aquell dia t'he adorat, ma vida,
com adora el fanàtich; com adora
la terra el naufragat, que fora d'ella
no entreveu salvació; desde aquell día
més blau me semblà el cel, més breus les hores,
més adorable el viure.
¡Quántes vegades he besat la terra

qu'havías trepitjat!... ¡Y tu passaves
divinament hermosa,
somrienta y serena.
ignorant que flotaves en un núvol
d'amor, d'adoració, d'idolatria!

ELLA

Segueix parlant! oh, parla! que la senti
aquesta melodia may sentida.

POETA

Ah que t'he estimat, vida de ma vida!
¡qu'he sufert per tu, desde que't vegí!
més tot lo sufert de bon grat ho dono,
de bon grat ho dono ja que t'ho puch dí'.
Are qu'amorosa
ma ferida has closa
ja res més desitjo, ja puch ben morí'.

ELLA

Jo t'he somiat avants de coneixe't,
jo he sentit ton cor batre prop del méu,
jo he invocat ton nom sens saber quin era
y et pregava a soles com se prega a Déu.
Ab quin goig el creya
quan el cor me deya
que sería teva com series méu!

*(Desde dintre arriben vagament les ondulacions
d'un vals voluptuós. ELLA'S deixa caure de-
munt del banch, el POETA se li agenolla als
peus.*

POETA (*ab transport*)

Voldria decantar
mon cap sobre ta espatlla
entrellassar les méves ab tes mans
y en el foch de tos ulls deixá abusarme;
respirar ton alè,
sentint el teu cor batre.
parlarte a cau d'orella sens parlar,

contarte com t'estimo y t'he estimada;
y besar els teus ulls
y cloure'ls a besades,
y estrenye't en mos brassos delirant
avuy, demà, sens fí, sense mudança!

ELLA

Decanta'l, amor meu,
ton cap sobre ma espatilla,
y entrellasant les méves ab tes mans
cantem l'himne d'amor sense paraules.
Confongui's nostre alè,
sentint nostres cors batre;
parlem a cau d'orella sens parlar,
fonguem en un sol foch nostres besades.
Y besemnos de nou
en brassos l'un del altre.
y visquem abrassats cor sobre cor
avuy, demà, sens fí, sense mudança!
(*S'abrassen y besen ab passió*).

QUADRO TERCER

La mateixa decoració del primer quadro.

ESCENA V

Entren GAZIEL y el POETA. Aixís qu'han passat la porta, desapareixen escultures y cortinates quedant com al principi. Al entrar el POETA, els criats li treuen ràpidament les prendes y desapareixen també.

POETA (*atònit*)

¿Ont me portes? ¿ont som?

GAZIEL

A casa teva.

Dintre de poch clarejarà el nou dia
y avants de separarnos
vuy gosar de mon obra,

(*S'asseuen*).

Y bé contesta:

Dintre el teu cor, queda algun buit encare?

POETA

Ets certament esplèndit
y has fet les coses bé; però ja és hora
de què deixant tot compliment de banda

parlem com homes pràctichs. El dimoni
no pot fer res per res.

(*Allargantli el bras*).

Aquí't presento

la meva sanch per tinta;
presenta'm l'estil-let y la vitela.

GAZIEL (*sorprès*)

¿Per què això?

POETA

Per firmar.

GAZIEL (*més sorprès*)

¿Firmar?...

POETA

Sí, el pacte.

GAZIEL

¿Quin pacte?

POETA

¿Em vols provar? siga en bon hora.
¿Creus tú qu'haji olvidades les llegendes
dels qu'has afavorit? ¿Creus tu qu'ignoro
qu'en pach de tes mercès, qui les accepta,
ab la sanch de ses venes firma un pacte?

GAZIEL (*sarcàstich*)

Diguèm... un pagaré.

POETA

Com millò't sembli.
No't só deutor? firmem. Pren la mev'ànima.

GAZIEL (*esclafint a riure*)

Ignocent t'he cregut, però no'm creya
qu'ho fossis en tal grau. Per lo qu'escolto
vius encara al bon temps de les rondalles
qu'ha arreconat tothom per inservibles.

(*Torna a esclafir a riure*).

La teva ànima has dit! Guarda ton ànima
que ni d'ella sabs res, ni és cosa teva
ni la estimo jo en tant. No; ja he portada
la mev'obra a bon terme
y això és la recompensa que volia.
Ja estich pagat. Ja veus qu'és doncs inútil
qu'et sangris ni que firmis. Avui dia
l'infern l'hem trasladat aquí a la terra,
a la vida, la illum... y això ens procura
quan menos passatemps.

POETA (*inquiet*)

No entench...

GAZIEL

M'ho explico.

Parlarè ab claretat perque m'entengas.

(*S'aixecan*).

¿No sents encare els ecos
dels picaments de mans?
¿encare no t'aixorden
els hures delirants?
¿No t'encorben encare
pesant sobre tont front
les verdejants coronas
que hi ha posat el món?
Donchs bé, tot és mentida,
mentida y sols mentida,
tan sols has delirat.

POETA

¿Y aquella multitut que m'ha escoltat rendida?

GAZIEL

¡Mentida!

POETA

¿Y aquella adoració que m'ha fet Déu en vida?

GAZIEL

¡Mentida!

Ja veus si estich pagat!

¿No sents encare els ecos
 d'una veueta d'or,
 d'un xerroteig dolcíssim
 que t'ha abrusat el cor?
 ¿Encare no t'encega
 l'espurnejar d'infern
 d'uns ulls esplendorosos
 jurante amor etern?
 Donchs bé, tot és mentida,
 mentida y sols mentida,
 tant sols has delirat.

POETA

¿Y aquell concert d'amor, de música exquisida?

GAZIEL

¡Mentida!

POETA

¿Y aquell petó de foch que m'ha tornat la vida?

GAZIEL

¡Mentida!

Ja veus si estich pagat!

—

Cumplerta és ma missió; puch despedirme
 satisfet de ma tasca.
 ¡Pobre Poeta! ¡Pobre amant! ¡¡pobre home!!
 tens servit el festí ¡vés y emborratxa't!

—

Ja t'els he fet veure complerts els teus somnis,
 ja l'has entrevista la felicitat,
 ja has posat els llavis en la copa santa;
 are has de sentirte més assedegat.
 Are has de sufrirme doblement encare,
 are glatiràs,
 are anyoraràs,
 y la set d'amor y la set de gloria,
 may, tan com viuràs,
 may l'apagaràs.

POETA

Are qu'he entrevistos complerts els meus
 ¿què'm fa ja sofrir [somnis
 anyorà y glatir?
 Sacrossanta set, set d'amor y gloria,
 sigues vida o mort
 fesme gran y fort!

GAZIEL *desapareix en una flamarada per la xemeneya*

ESCENA VI

*La llum del dia naixent entra per la finestra.
 El POETA sol. Passa's la mà pel front y des-
 prés d'una pausa murmura:*

¿Ha sigut tot desvari... y sols desvari?...
 (Comença a clarejar).

La claror del nou dia
 torna a la realitat totes les coses.
 ¡Oh llum, beneita sigues!
 Visions enlluernadores destrieuvos
 ab l'ombra que's destría,
 ¿què hi fa?

(*agafant el manuscrit ad efusió*).

L'obra és aquí... y és la mev'obra,
 ma esperança, ma filla!
 Salut, oh filla meva! estén les ales,
 ja t'he donat la vida!
 ¡Quí sab si'm faràs viure tal vegada
 tant com viscan els sigles!

(*l'oprimeix contra'l cor*).

(*Se senten a fora el carrer les riallades dels
 GOMCSOS que passen cantant mitj borratxos*).

GOMOSOS

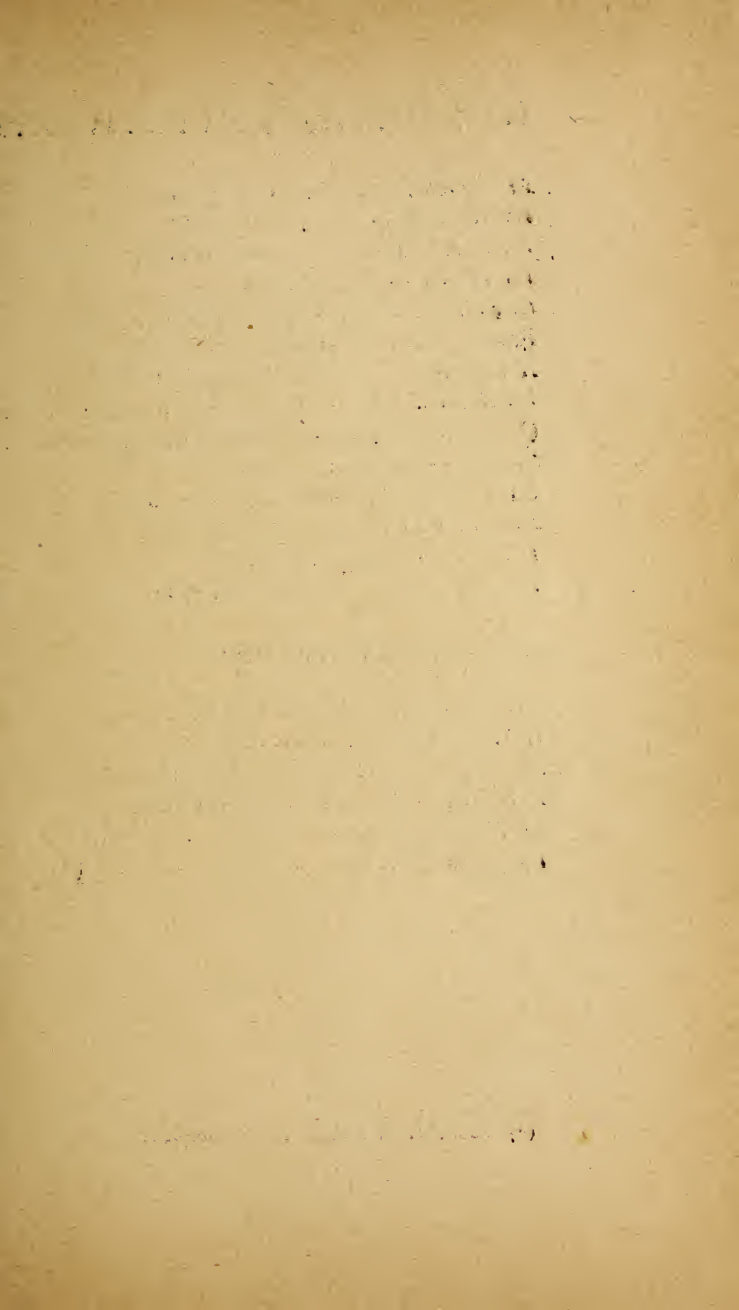
Però no basta viure,
lo principal és riure,
y riure y riure y riure!
que Salomó ja ho diu,
l'imbècil que no riu
no viu.

POETA

Oh Bestia humana, riu! riu en bonhora!
riu de despit, que riure no és gosar!
En tant que rius, l'Artista crea... y plora,
però gosa al plorar.

(Posa en el manuscrit un bés apassionat).

FI DE GAZIEL

OBRES DRAMÀTIQUES DEL MATEIX AUTOR

- Monòlechs.* — Colecció de dotze.
La Rosons. — Marina: un acte.
Picanyol. — Drama líric: un acte.
La Barca. — Marina: un acte.
Gaziel. — Drama líric: un acte.
Follet. — Drama líric: tres actes.
Nit de Reis. — Rondalla lírica: tres actes.
En Joan del ós. — Rondalla lírica: dos actes.
Quinto de Nadal. — Rondalla lírica: dos actes.
Sirena. — Marina: un acte.
La Presentalla. — Marina: tres actes.
Pierrot lladre. — Farsa: un acte.
L'honor. — Topo: un acte.
La senyoreta. — Marina: un acte.

NO REPRESENTADES

- Els sense cor.* — Farsa: tres actes.
L'Avi. — Marina: un acte.
Margaridó. — Drama líric: un acte.
Petrarca. — Drama líric: un acte.
El Novici. — Drama líric: un acte. (*)
La presó de Xauxa. — Farsa: un acte. (*)

(*) Publicada en el llibre *Poemes d'amor.*

Preu: Una pesseta